

Στη «Νεανική Φωνή»

Χρονικά προηγείται η *Νεανική Φωνή* (Οκτώβριος 1943), που εκδίδεται ανά μήνα κανονικά ώς το πέμπτο τεύχος (Μάρτιος 1944), ενώ μετά από μικρή διακοπή κυκλοφορούν πάλι κανονικά τα τεύχ. 6, 7 και 8 (Μάιος, Ιούνιος και Ιούλιος) και το τελευταίο διπλό τεύχ. 9-10 (Αύγουστος-Σεπτέμβριος 1944). Πρόκειται για περιοδικό νέων, είναι δεν είναι 20 χρόνων, φοιτητές, με συνείδηση ότι έρχονται να εκφράσουν τις απόψεις τους σε διάκριση με το άμεσο λογοτεχνικό παρελθόν, αν κρίνουμε από κάποια κείμενά τους που έχουν και παρεμβατικό χαρακτήρα. Στο περιοδικό συνεργάστηκαν πολλοί από εκείνους που θα συναντήσουμε σε μεταγενέστερα χρόνια και σε αυτούς θα περιοριστούμε, χωρίς να παραλείψουμε κείμενα αντιπροσωπευτικά της εποχής.

64

Ο διευθυντής Θανάσης Ραχούτης λέγεται ότι ήταν το οργανωτικό μέλος του εντύπου, αλλά τα κείμενά του είναι ελάχιστα. Ενδεικτικός πάντως της αίσθησής του για την αλλαγή προσληπτικού πεδίου είναι ο τίτλος «Η γενιά μας» (τεύχ. 5, σ. 99-100).

Από το δεύτερο τεύχος (Νοέμβριος) ο Τάκης Κωνσταντινίδης αναλαμβάνει υπεύθυνος ύλης και αρχίζει να δημοσιεύει τη μελέτη με τον φιλόδοξο τίτλο «Η θέση των ανθρωπιστικών γραμμάτων στην Ελλάδα», με αναφορές στους Κ. Γεωργούλη, Ι. Καλλιτσουνάκη, Δ. Γληνό (γνωρίζοντας την ταύτιση: Δ. Αλεξάνδρου = Δ. Γληνός), όπου υποστηρίζει τη δημοτική γλώσσα αλλά και την ανάγκη της σπουδής των ανθρωπιστικών γραμμάτων (τεύχ. 2, σ. 19-20· τεύχ. 3, σ. 35-36· τεύχ. 4, σ. 67-68). Με πρόθεση να δούμε το σκεπτικό και τις υποκείμενες θεωρητικές γνώσεις του (αφήνοντας κατά μέρος τον έλεγχο του βαθμού της αφομοίωσης) αντιγράφω τα ακόλουθα σημεία:

[...] Δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε με τη γνώμη μερικών που λένε ότι τα μεγάλα έργα δεν τα δημιουργούν οι λαοί αλλά μόνον ορισμένες εκλεκτές προσωπικότητες.

Αυτές οι εκλεκτές προσωπικότητες από το λαό προέρχονται.

Έτσι οι γνώμες περί αριστοκρατίας πνεύματος σ' όλες γενικώς τις εκδηλώσεις της ανθρωπίνης διανόησης είναι απόλυτα μισοπροοδευτικές και απεχθείς.

Πιστεύω όμως ότι μεταπολεμικώς ένα θα είναι το σύνθημα, μια θ' ακούγεται φωνή.

“Όλα για το λαό, ας εργαστούμε όλοι για την ηθική και υλική εξύψωση του λαού”. [...]

Τεύχ. 2, σ. 19-20

